



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 491/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. P., B., zastúpenej advokátkou JUDr. T. C., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 219/2010 z 18. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2012 doručená sťažnosť JUDr. M. P., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 219/2010 z 18. apríla 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka so svojím manželom (ďalej spolu len „stavebníci“) sa v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 S 47/2009 svojou žalobou domáhali preskúmania zákonnosti právoplatného rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Bratislave (ďalej len „žalovaný“) č. A/2009/01425/SAM z 24. februára 2009 v spojení s rozhodnutím mestskej časti Bratislava Nové Mesto (ďalej len „prvostupňový stavebný úrad“) č. ÚKaSP-2008/686/R-MZS z 11. novembra 2008, ktorými bolo stavebníkom v zmysle ustanovení § 88 ods. 1 písm. b), § 88a ods. 2, § 89 a § 90 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „stavebný zákon“) nariadené odstránenie stavebných úprav „... *pozostávajúcich z oddelovacej steny medzi parkovacími stojiskami P11 a P12 a posuvnej brány uzatvárajúcej oddelený priestor stojiska P 11...*“ uskutočnených „... *v nebytovom priestore (spoločná garáž so 16 stojiskami) v I. podzemnom podlaží bytového domu...*“.

Krajský súd potom, čo do konania pribral ďalších účastníkov (ďalších vlastníkov bytov bytového domu, pozn.) na strane žalovaného, rozsudkom č. k. 4 S 47/2009-101 z 18. júna 2010 žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Najvyšší súd na základe riadne a včas podaného odvolania sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 219/2010 z 18. apríla 2012 rozsudok krajského súdu č. k. 4 S 47/2009-101 z 18. júna 2010 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd zároveň napadnutým rozsudkom s odvolaním sa na dôvody hodné osobitného zreteľa rozhodol tak, že účastníkom (vrátane sťažovateľky napriek jej úspechu v konaní, pozn.) náhradu trov konania nepriznal.

Sťažovateľka vidí porušenie ňou označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu práve v časti jeho výroku o trovách konania, čo odôvodňuje okrem iného najmä takto:

«... Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že Najvyšší súd... sa v jeho odôvodnení žiadnym spôsobom nevysporiadal s otázkou, aké dôvody hodné osobitného zreteľa ho viedli k rozhodnutiu sťažovateľke napriek jej úspechu v konaní, nepriznať nárok na náhradu trov súdneho konania.

Najvyšší súd... v napadnutom rozhodnutí neuviedol žiaden konkrétny dôvod, ktorý podľa jeho posúdenia bol hodný osobitného zreteľa, okrem odkazu na „samotnú povahu konania“. Z tohto dôvodu sťažovateľka považuje odôvodnenie Najvyššieho súdu... za neurčité, nezrozumiteľné a nepresvedčivé...

Podľa ustanovenia § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Súd môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 212/09-26 z 10. 11. 2009: „Ustanovenie § 250k O. s. p. umožňuje súdu. aby v rámci svojho uváženia v medziach tohto zákonného ustanovenia priznal tomu účastníkovi, ktorému inak patrí náhrada trov konania, túto náhradu len sčasti. Zákon ako dôvod na použitie uvedeného ustanovenia uvádza okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré zákon neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie alebo priznanie len z časti úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania.“

Z citovaného nálezu Ústavného súdu je zrejmé, že v prípade nepriznania náhrady trov konania podľa ustanovenia § 250k ods. 1 druhá veta, musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Najvyšší súd... v napadnutom

rozhodnutí podľa názoru sťažovateľky neuviedol dostatočné dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie o trovách konania a obmedzil sa na konštatovanie, že dôvod hodný osobitného zreteľa videl v akejsi „samotnej povahe konania“.

Na základe vyššie uvedených skutočností zastáva sťažovateľka názor, že nepriznaním účelne vynaložených trov konania, resp. absentujúcim dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa § 250k ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku, dochádza v podstate k popretiu úspechu sťažovateľa v predmetnom súdnom konaní a k určitej svojvôli v konaní Najvyššieho súdu...

Sťažovateľka ďalej napadnuté rozhodnutie Najvyššieho súdu... považuje v časti o náhrade trov konania za zmätočné. Najvyšší súd vo svojom odôvodnení o nepriznaní náhrady trov konania ďalej uvádza, že úspech v konaní mala žalobkyňa. Následne v ďalšej vete tejto časti odôvodnenia uvádza, že aj žalovaný správny orgán bol v konaní úspešný, napriek tomu, že jeho rozhodnutie bolo zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Sťažovateľka zastáva názor, že v sporom konaní nemôže za žiadnych okolností nastať situácia, že obidve sporové strany budú v celom rozsahu úspešné.

Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že napadnuté rozhodnutie Najvyššieho súdu... v časti o náhrade trov konania je nesprávne a neodôvodnené...»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo JUDr. M. P.:

- na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

- na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

- vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a

- právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru

bolo rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo/219/2010 zo dňa 18. 4. 2012 porušené.

2. Zrušuje sa výrok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo/219/2010 zo dňa 18. 4. 2012 v časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania vo vzťahu medzi

navrhovateľmi, odporcom a pribratými účastníkmi konania v 1. až 22. rade a vec v rozsahu zrušenia vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť navrhovateľom trovy konania na účet právnej zástupkyne JUDr. T. C. v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn.

2 Sžo 219/2010 z 18. apríla 2012, ktorým najvyšší súd s poukazom na ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s ustanovením § 250k ods. 1 druhej vety a ustanovenie § 246 ods. 1 prvej vety zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „OSP“ alebo „Občiansky súdny poriadok“) účastníkom konania vrátane sťažovateľky, napriek jej úspechu v konaní, náhradu jeho trov nepriznal.

Sťažovateľka najmä namieta, že ak najvyšší súd jej náhradu trov konania nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré bez ďalšieho považoval za dané iba povahou samotného konania, je napadnuté rozhodnutie pre jeho neurčitosť, nezrozumiteľnosť a nepresvedčivosť arbitrárne.

Navyše, sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za zmätočný, pretože najvyšší súd v jeho odôvodnení potom, ako už deklaroval úspech sťažovateľky v konaní, ďalej uviedol, že v konaní bol úspešný aj žalovaný, a to napriek tomu, že jeho rozhodnutie bolo zrušené.

1. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd v prvom rade v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997; III. ÚS 212/09).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi vychádza preto z toho, že aj rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania môže dôjsť k zásahu do základných práv a slobôd. Rozhodnutím o trovách konania možno predovšetkým porušiť právo na súdnu ochranu. Ústavný súd už rozhodoval o ústavnosti rozhodnutí o trovách vo viacerých prípadoch (napr. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako právne vec posúdil. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah sa ústavný súd zaoberal posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk.

Najvyšší súd svoj rozsudok sp. zn. 2 Sžo 219/2010 z 18. apríla 2012 vo vzťahu k sťažovateľkou namietanej výrokovej časti odôvodnil takto:

„... O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 250k ods. 1 veta druhá za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. a žalobkyni napriek úspechu v odvolacom konaní náhradu trov konania z dôvodu hodných osobitného zreteľa nepriznal. Tieto dôvody hodné osobitného zreteľa videl odvolací súd v samotnej povahe tohto konania. Žalovaný správny orgán napriek úspechu vo veci nárok na náhradu trov konania nemá a ani zo zákona mu náhrada trov konania neprináleží. Rovnako tak náhrada trov konania neprináleží i pribratým účastníkom konania, ktorí v podstate vystupujú na strane žalovaného a na podporu jeho rozhodnutia. Taktiež odvolací súd nepriznáva z rovnakých dôvodov náhradu trov ani Mgr..., ktorú odvolací súd na jej žiadosť pribral do konania uznesením č. k. 2 Sžo/219/2010 zo dňa 21. marca 2012.“

V zmysle § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

V zmysle 246c ods. 1 prvej vety OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

V zmysle § 250k ods. 1 OSP ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Ak bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené z dôvodu podľa § 250j ods. 3 OSP, súd žalobcovi prizná úplnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa (podľa zákona č. 388/2011 Z. z., ktorým menil a dopĺňal Občiansky súdny poriadok, účinného od 1. januára 2012, pozn.)

Ústavný súd však nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru najvyššieho súdu, ktorý s poukazom na označené ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku pre dôvody hodné osobitného zreteľa dané povahou tohto konania jeho účastníkom vrátane sťažovateľky, napriek jej úspechu, náhradu trov konania o žalobe nepriznal. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku najvyššieho súdu totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

V tejto súvislosti ústavný súd najmä zdôrazňuje, že predmetom prieskumu krajského súdu a následne aj najvyššieho súdu bolo právoplatné rozhodnutie žalovaného č. A/2009/01425/SAM z 24. februára 2009 v spojení s rozhodnutím prvostupňového stavebného úradu č. ÚKaSP-2008/686/R-MZS z 11. novembra 2008, ktoré vyplynuli z „*Konania o dodatočnom povolení stavby*“ v zmysle ustanovení § 88a a nasl. stavebného zákona začatého na podnet samotnej sťažovateľky.

Ako to z ustanovenia § 88a ods. 1 prvej vety stavebného zákona, ktoré v ostatnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku cituje aj najvyšší súd, zrejme vyplýva, predpokladom na začatie konania o dodatočnom povolení stavby je jej uskutočnenie (postavenie) bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním.

Inými slovami, zmyslom a účelom tohto konania je dodatočná legalizácia stavby ako aj stavebných úprav uskutočnených v rozpore s označeným ustanovením stavebného zákona, teda nezákonne.

Podľa názoru ústavného súdu preto nemožno nič vytknúť najvyššiemu súdu, ak tento s odvolaním sa na dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v povahe konania o žalobe odvíjajúceho sa od povahy konania, z ktorého preskúmané rozhodnutie žalovaného vzišlo a ktorého predmet, zmysel, účel a v neposlednom rade príčina na jeho začatie sú dostatočne zjavné z ostatnej časti odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozsudku, sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal.

Nijako nemožno totiž opomenúť, že konanie o dodatočnom povolení stavby v zmysle ustanovenia § 88a a nasl. stavebného zákona bolo vyvolené práve skutkovými okolnosťami na strane sťažovateľky, resp. jej konaním, keď po riadne vykonanej kolaudácii (povolení užívania) bytového domu v zmysle ustanovení § 76 a nasl. stavebného zákona v zjavnom rozpore s ustanovením § 54 stavebného zákona, podľa ktorého stavby, ich zmeny a udržiavacie práce na nich sa môžu uskutočňovať iba podľa stavebného povolenia alebo na základe ohlásenia stavebnému úradu, vykonala už opísané stavebné úpravy.

Inými slovami, nijako nemožno prehliadnúť, že a priori sa protiprávneho konania dopustila práve sťažovateľka, keď k uskutočneniu stavebných úprav v hromadnej (spoločnej) garáži bytového domu pristúpila bez predchádzajúceho „zaobstarania si“ stavebného povolenia, prípadne ohlásenia svojho zámeru prvostupňovému stavebnému úradu.

Na uvedenom nič nemení ani ten fakt, že najvyšší súd v namietanej časti odôvodnenia svojho rozsudku, potom čo už ustálil, že sťažovateľka bola v konaní úspešná, ďalej (zrejme iba nedopatrením, pozn.) uviedol, že „... *správny orgán napriek úspechu vo veci nárok na náhradu trov konania nemá...*“, pretože pre nepriznanie náhrady trov konania vo vzťahu k sťažovateľke boli rozhodujúcim kritériom dôvody hodné osobitného zreteľa, a nie pomer úspechu či neúspechu toho-ktorého jeho účastníka.

Tak isto, pokiaľ najvyšší súd pri odôvodňovaní výroku rozsudku o trovách konania tiež zrejme iba nedopatrením na miesto ustanovenia § 250k ods. 1 tretej vety OSP nesprávne poukazuje na ustanovenie druhej vety, keďže rozhodnutie žalovaného zmenil, resp. zrušil z dôvodu podľa § 250ja ods. 3 OSP, a nie z dôvodu podľa ustanovenia § 250j ods. 3 OSP (ako to predpokladá druhá veta, pozn.), pričom z ostatnej časti odôvodnenia nepochybniteľne vyplýva, že pri nepriznaní náhrady trov konania s odvolaním sa na dôvody hodné osobitného zreteľa aplikoval tretiu vetu, nemožno v tejto zrejmej nesprávnosti vzhliadať porušenie označených práv sťažovateľky.

Najvyšší súd tak svoje skutkové a právne závery ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a z jeho rozhodnutia vyplýva, že do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol postup, akým dospel k právnomu záveru, na základe ktorého náhradu trov konania účastníkom vrátane sťažovateľky nepriznal, pričom tento nijako nemožno považovať za svojvoľný. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy a právo zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplývalo z toho, že všeobecný súd súčasne

porušil ústavnoprocesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavno-procesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Vzhľadom na to, že ústavný súd porušenie ústavno-procesných princíпов vyjadrených v čl. 46 ústavy nezistil, sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prorokovaní aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj rozhodnutie o trovách tohto konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2012